

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przeciwko T. D. o zapłatę kwoty 10.886,67 zł.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód zarzucając mu naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie polegające na uwzględnieniu i uznaniu za zasadny zarzut przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwaną, podczas gdy w okolicznościach zachodzących w sprawie zarzut ten należało uznać za sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i zasadami współżycia społecznego.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej T. D. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwoty 10.885,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

- zasądzenie od pozwanej T. D. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji oraz postępowanie apelacyjne,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

- pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I instancji oraz postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Przytoczone orzeczenie zostało oparte na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w jego uzasadnieniu. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje je za własne, zwłaszcza że podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku nie została w apelacji podważona.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż apelujący nie kwestionował przedawnienia roszczenia objętego pozwem, a jedynie wnosił o jego nieuwzględnienie na podstawie art. 5 k.c., podnosząc krótki upływ czasu między przedawnieniem roszczenia a wniesieniem pozwu, tj. 66 dni oraz wskazując, że tak nieznaczne opóźnienie w dochodzeniu roszczenia nie stanowi destabilizacji porządku prawnego i wynika pośrednio z faktu, że powód praktykuje działania windykacyjne mające na celu dobrowolne spełnienie przez dłużnika świadczenia, po czym dopiero występuje na drogę sądową, co opóźnia złożenie pozwu.

W dalszej kolejności należy wskazać, że dopuszczenie stosowania art. 5 k.c., jako obrony przeciwko zarzutowi przedawnienia jest z zasady wyjątkowe i pozostaje uzależnione od wykazania okoliczności mających taki charakter. Przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa uwzględniać należy wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące tak po stronie powoda, jak i pozwanego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27.03.2013 r. (III APa 5/13, LEX nr 1305959), choć zarzut przedawnienia nie stanowi w istocie prawa podmiotowego, jego podniesienie może w wyjątkowych okolicznościach stanowić nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Terminy przedawnienia roszczeń służą bowiem zagwarantowaniu pewności obrotu prawnego,

stąd uznanie zarzutu przedawnienia za naruszający zasady współżycia społecznego mogłoby nastąpić w sytuacjach usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami. Dla oceny zaś, czy opóźnienie w dochodzeniu roszczenia nie jest nadmierne nie wystarczy jedynie porównanie czasu tego opóźnienia z terminem przedawnienia, ale też rozważenie przyczyn takiego opóźnienia.

Wskazane w apelacji okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, ani też charakter niniejszej sprawy, a w szczególności specyfika podmiotu, który wystąpił z niniejszym powództwem nie mają wyjątkowego charakteru ani też nie wskazują na niezgodność zarzutu przedawnienia z zasadami współżycia społecznego. Powód jest bowiem profesjonalistą w dziedzinie dochodzenia roszczeń, gdyż stanowi ona profil jego działalności, korzysta z obsługi prawnej, a zatem powinien mieć świadomość upływu terminów przedawnienia. Opóźnienie w dochodzeniu ochrony sądowej nie jest więc wynikiem czynników obiektywnych, ale opieszałego działania powoda.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wskazał ani nie udowodnił żadnych okoliczności wskazujących na to, że poniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia, do czego była uprawniona zgodnie ze zdaniem drugim art. 117 § 1 k.c., stanowiło nadużycie prawa.

W ocenie Sądu Odwoławczego, zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 k.c. jest zatem chybiony.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.